Diák szervezkedés 1945-ben

1945. szeptember 2.-án jeles esemény történt a kisújszállási gimnáziumba Kunhegyesről bejáró diákok életében. Megalakult a **Kunhegyesi Diák Egyesület**. Működéséhez alapszabály is készült. Az alapszabály szerint: *„Az egyesület célja elsősorban az, hogy a kisdiákok ne haszontalan és rájuk nézve káros szórakozásokkal töltsék szabadidejüket, hanem a „Diák Egyesület" helyiségében szórakozzanak, és szórakozva tanuljanak. A közös mérsékelt sportolás és a kisebb diákok tanulásának segítése. Az egyesület minden politikai vonatkozástól távol áll. Tagjai az egymás iránti megbecsülés gondolatát ápolják.*"

E magasztos gondolatok valóraváltásához tárgyi feltételeket is sikerült biztosítani. A nagytemplom mögötti utcában lakott Nagy Ferenc doktor, az ő házának udvarában volt egy kisebb lakás, szoba és konyha. Ezt az épületet bocsátotta rendelkezésünkre a doktor úr, akinek a fia is a kisúji gimibe járt. Az egyesületnek. Kb. 20-25 tagja volt. Délutánonként rendszeresen jártunk oda, játszani, tanulni. A megalakulás után, ahogy teltek a hetek, hónapok, felvetődött annak a szükségessége, hogy törvényes formát is kellene adni ennek a csoportosulásnak. Kassai Tibi papája azt tanácsolta, hogy hivatalos engedélyt kérjünk a működésünkhöz. Az engedélykéréshez első lépés a gimnázium igazgatójához vezetett. Akkor már Juhász Imre volt a gimnázium igazgatója. Mivel az alakuló ülésen az egyesület elnökének engem választottak, a titkári teendőket pedig, Kassai Tibire bízták, ránk várt a feladat, hogy ez ügyben tegyük meg az első lépéseket Juhász igazgató úrnál. Nagy volt az izgalom, – legalább is én nagyon izgatott voltam – hogyan fogad bennünket és mi lesz a döntés az igazgató úrnál. Végül elhatároztuk magunkat, és Kassai Tibivel bekopogtunk az igazgatói irodába, hogy előadjuk a kérésünket. Már nem emlékszem a részletekre, hogy mi hangzott el ezen a találkozón. Úgy rémlik, az igazgató azzal bocsátott el bennünket, hogy az egyesületünk működéséhez belügyminiszteri engedély szükséges. Ez már bonyolultabb feladatnak mutatkozott, az engedélykérés így elmaradt. Emlékeim és korabeli irományaim között nem találtam arra utaló feljegyzést, hogy az egyesület meddig működött és mikor szűnt meg. Talán ez a pozitív irányú szervezkedés – a zavaros időkben – az iskola jó értelemben vett, közösség formáló, egymást segítő szellemi hatásának gyakorlati megnyilvánulása volt.

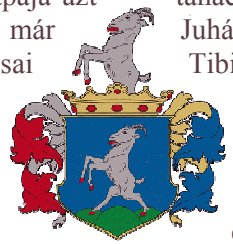

A gimnáziumban azon szerencsések közé tartoztam, akik mind a nyolc osztályt megszakítás nélkül a kisúji gimnáziumban végezhették. Még magántanulónak sem kellett lennem. Tanárainktól sokat elsajátítottam, amiket később, mint középiskolai igazgató sikeresen kamatoztattam. Csak szeretettel tudok gondolni az ott eltöltött évekre. Büszke vagyok rá, hogy a kunhegyesi tanulók későbbi életük során az osztályunkból a legeredményesebbek voltak. Névsor szerint említve őket: Bozóki Gyuri, Kiss Pista, Tóth Karcsi. Gazdag útravalót vihettem magammal én is, a kisúji gimnáziumban eltöltött évek eredménye birtokában. ávargamiki

Az élet elszáll. Itt-ott megállunk, ragad ránk valami, amire visszaemlékezünk, de amit soha nem lehet elfelejteni, az a gyerekkor, az ifjúság. Az álmok, a vágyak, a remények, amit azokban az években a környezet, szüleink, barátaink, tanáraink segítségével fejlődtek ki mindannyiunk lelkében. Talán az a nehéz korszak hozta magával, hogy bennünket a kisúji Alma-mater, mint egymást megbecsülő kötelességtudó, emberséges felnőtteket bocsátott utunkra érettségink után. Akik még élünk, meleg barátsággal gondolunk egymásra, bár az élet sokfelé sodort bennünket, kit magasabbra kit egyszerűbb beosztásba juttatott. Helyét mindenki megállta, munkáját becsülettel végezte. Akadt olyan osztálytárs is, akiről évekig, hírt sem hallottunk, de az egymás iránti ragaszkodás mégis összehozott mindanyunkat. Egyre többen vettünk részt közös dolgainkban. Osztálypostás levelezésünket többen anyagiakkal segítették. Részvételükkel többen, felsorakoztak egy társunk mögé, lehetővé téve, hogy levelezésünk mindenkihez eljusson. Szorgalmas munkával albumok készültek, fényképekből, írásokból. Megjelent könyv alakban a „Leveleink" c. kiadványunk és készült tabló is, amelyben már a 70-éves kor fölött látható az egész 1949-ben érettségiző osztályunk. Közöttetek vagyok én is! Visszafogadtatok az osztályközösségbe, annak ellenére, hogy családi okokból, éjjel-nappal tanulva, 47 karácsonyán, átugrottam a nyolcadikosokhoz, és velük érettségiztem, már 1948-ban. Így részt veszek mindkét osztály találkozóján, amikor az egészségem engedi. Sajnos egyre romlik az állapotom, ezért nagy örömömre szolgál, nekem és több beteg társunknak is, a levelek olvasgatása és a képek nézegetése. A 1946-ban alakult az egymás közt *„négylevelű lóherének*" elnevezett kis baráti körünk. Ez a Dévaványa, Kenderes, Kunhegyesről bejáró lányok találmánya volt. Sajnos már csak hárman maradtunk, mert a negyedik levelünk pár éve „lehullt". Kapcsolatunkat máig is ápoljuk, és reményem szerint életem végéig minden évben meglátogatnak. Ilyenkor pár napot együtt töltünk és lassan járva, őszülő hajjal elbeszélgetünk a régmúlt időkről, a jelenről, családjainkról és a többi osztálytársunkról. Sajnos egyre fogyunk, de amíg bírjuk, kitartunk. Kedves tanáraink is érdeklődtek az évek folyamán sorsunk iránt és részt vettek az osztálytalálkozóinkon, sőt később a levelezésünkbe is bekapcsolódtak. Egyedül Törzsök tanár úr él már csak közülük, de még mindig tartja velünk a kapcsolatot. Most azt kívánom, hogy a teremtő akaratából mindenki szerető családja körében éljen örömben és boldogságban. Ha már nem lennék jelen a most következő 60 éves találkozón, akkor gondoljatok rám olyan szeretettel, ahogyan én is gondolok mindanyótokra, mind addig, míg el nem indulok, hogy bekopogjak „Péter apó" kapuján. tarmarcsi

Búcsú osztálytársaimtól

Drága barátaim! Búcsúzom tőletek.
Ha nem találkoznék többet már veletek.
Talán utoljára, most hogy együtt vagyunk,
Kérlek én titeket, ne sírva búcsúzzunk!
Köszönjük egymásnak a vidám órákat,
Kedves iskolánknak, Az itt tanultakat.
Jó tanárainknak, akik már elmentek,
Köszönjük a tőlük tanult, becsületet.
Az egymás iránt érzett, igaz összetartást,
Mi, akik még most is, megkeressük egymást.
Találkozóinkon mi is mindig részt veszünk,
Idősen is, betegen is, jövünk, megjelenünk.
Minden alkalommal kevesebben vagyunk,
Ki tudja, jövőre hányan találkozunk?
Egymástól búcsúzva, vidáman nevessünk,
Akkor is, ha könnytől fátyolos a szemünk.
Átöleljük egymást, talán utoljára,
Igaz szeretettel tekintsünk egymásra!